

88- Truyện Về Vua Kế-Tân-Ninh

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, ở phía Nam nước Xá-vệ, có một nước tên là Kim địa, vua nước ấy tên là Kế-tân cùng với phu nhân chung sống hạnh phúc. Về sau phu nhân thọ thai, đủ mười tháng, hạ sinh một vị thái tử, xương cốt rắn chắc, có sức mạnh hơn người.

Ngày thái tử ra đời cũng là ngày một vạn tám ngàn người con của các vị quan lớn ra đời và tất cả các công tử này cũng đều có sức mạnh hơn người.

Thái tử con vua Kế-tân dần dần khôn lớn, được lên nối ngôi, lấy hiệu là Kế-tân-ninh, lập tức phong cho một vạn tám ngàn vị công tử của các quan lớn kia làm đại thần, cùng nhau trông coi việc nước.

Một hôm, vua Kế-tân-ninh cùng các quan đi săn bắn, vua bỗng hỏi các quan:

–Hiện nay, trên thế gian này, có ai có sức mạnh như ta không?

Lúc ấy trong đoàn người theo hầu vua có một người đi buôn nghe vua hỏi liền tâu:

–Dưới miền Trung đô có một vị vua tên là Ba-tư-nặc, là người có sức mạnh phi thường hơn hẳn đại vương cả trăm ngàn muôn lần.

Vua Kế-tân-ninh nghe người đi buôn nói rất tức giận, liền sai sứ giả đến báo cho vua Ba-tư-nặc biết rằng trong bảy ngày nữa, vua Ba-tư-nặc phải dẫn đoàn người thị tùng đến nước ta để triều bái thăm hỏi. Nếu không, ta sẽ giết sạch năm họ của vua Ba-tư-nặc không để ai sống sót.

Lúc ấy vua Ba-tư-nặc nghe sứ giả nói, rất đổi lo sợ, chưa biết làm cách nào để đối phó, liền đến chỗ Phật, bạch Phật:

–Vua Kế-tân-ninh đã ra lệnh cho con nội trong bảy ngày phải dẫn đoàn thị tùng đến nước ấy để triều bái thăm hỏi. Nếu không, vua ấy sẽ giết con. Bạch Đức Thế Tôn, chẳng hay con phải làm như thế nào?

Đức Phật bảo vua Ba-tư-nặc:

–Đại vương chớ lo, chỉ cần nói với sứ giả kia rằng đại vương chỉ là vị vua nhỏ còn có một vị vua lớn ở gần tinh xá Kỳ hoàn và bảo sứ giả hãy đến đó mà truyền lệnh.

Lúc ấy sứ giả liền đến Kỳ hoàn, thấy Đức Phật Thế Tôn lúc ấy là một vị Chuyển luân thánh vương. Đức Phật sai Đại Mục-kiền-liên coi nắm binh quyền, dẫn đầu các binh chúng tuần nhiễu xung quanh Kỳ hoàn. Ngài dùng thần lực khiến bốn phía đều có bảy lớp hào thành và các cây bằng bảy chất báu xếp thành hàng tương xứng. Đức Phật lại khiến trong các hào thành ấy có các hoa sen nhiều màu sắc. Ánh sáng rực rỡ chiếu khắp trong thành. Vua ngự trên điện thật tôn nghiêm đáng sợ.

Sứ giả kia thấy vua, trong lòng run sợ, tự nghĩ: “Vua mình vô cơ chuốc lấy tai họa.” Nhưng bất đắc dĩ sứ giả phải bước đến dâng lên bức thư của vua mình.

Bấy giờ, vị vua do biến hóa ra này nhận thư rồi đập dưới chân, bảo sứ giả:

–Ta là đại vương thống lãnh bốn cõi, nay người về bên đó đem giáo sắc của ta trình lại cho vua người biết rằng ngay khi được lệnh này, hãy mau tới đây mà hầu hạ, nếu vua người đang nằm, nghe lệnh thì phải ngồi dậy; còn đang ngồi thì phải đứng lên; nếu đứng nghe lệnh ta thì phải lên đường. Ta kỳ hạn cho vua người trong bảy ngày nữa, phải dẫn đoàn thị tùng đến đây triều bái, ra mắt ta. Nếu trái lệnh, tội ấy không tha.

Sứ giả trở về, tâu lại việc trên cho vua nghe, vua nghe rồi, tự trách lỗi mình và liền triệu tập ba vạn sáu ngàn vị quan, xa giá chính tề định đến triều bái vị đại vương kia. Nhưng lòng vua vẫn còn hồ nghi, nên chưa chịu lên đường. Vua trước sai sứ giả đến

tâu cùng đại vương:

–Chúng thần thống lãnh ba vạn sáu ngàn vị vua nhỏ, nhưng xin mang theo một nửa số thị tòng thôi, còn bao nhiêu sẽ đến sau.

Lúc ấy vị vua do biến hóa ra bảo sứ giả:

–Hãy mau đem nửa số người ấy đến đây.

Sứ giả trở về tâu lại vua Kế-tân-ninh về mệnh lệnh của vị đại vương. Kế-tân-ninh cho ở lại một nửa, còn đem theo một muôn tám ngàn các vua nhỏ đến triều bái vị đại vương. Đến nơi, triều bái xong, Kế-tân-ninh tự nghĩ: “Vị đại vương này tuy dung mạo vượt trội hơn ta, nhưng sức mạnh không bằng ta”.

Bấy giờ vị vua do biến hóa ra xa biết ý nghĩ của vua kia, liền bảo vị quan coi kho:

–Người hãy đem cái cung lớn của Tổ tiên đến đây cho ta.

Vị vua biến hóa đưa cung cho vua kia bảo hãy kéo cung, nhưng vua kia không kéo nổi. Vị vua biến hóa bèn lấy cung lại, chỉ dùng ngón tay là đủ kéo được, rồi đưa lại cho vua kia bảo kéo một lần nữa. Vua ấy hoàn toàn không đủ sức làm động dây cung. Khi đó, vị vua biến hóa lại lấy cung, trương cung ra rồi dùng ngón tay gảy lên dây cung, dây cung phát ra âm thanh làm rung động thế giới Tam thiên đại thiên. Sau đó, vị vua biến hóa bắn một mũi tên, mũi tên này lại hóa thành năm mũi nữa, trên đầu mỗi mũi đều có hoa sen, trên mỗi hoa sen lại có Đức Hóa Phật, phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu khắp cả thế giới Tam thiên đại thiên. Chúng sinh trong năm đường, đều nương nhờ ánh sáng ấy. Chư Thiên và loài người có vị chứng đắc đạo quả, người trong địa ngục thì mát mẻ, lửa nóng tắt ngấm; còn người trong loài ngạ quỷ đều được no đủ; còn loài súc sinh thì không còn bị chỡ nặng; các chúng sinh tham dục, giận tức, ngu si phiền não gặp được ánh sáng này thì đều được điều phục, kính tin Phật pháp.

Vua Kế-tân-ninh thấy sự biến hóa như vậy, tâm liền được điều phục bèn đánh lễ vị vua biến hóa năm vóc sát đất. Bấy giờ, vị vua biến hóa biết tâm vua Kế-tân-ninh đã được điều phục, bèn trở lại thân Phật với bốn chúng xung quanh.

Đức Phật liền nói pháp cho vua Kế-tân-ninh và một vạn tám ngàn vị vua nhỏ nghe. Tâm ý được mở tỏ, các vị vua nhỏ đều được dấu vết của sự chứng đạo và chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, liền ở trước Phật xin được xuất gia.

Đức Phật liền gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Râu tóc trên đầu các vị vua nhỏ tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được trời, người tôn kính.

Lúc ấy Tôn giả A-nan bước ra bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, các vị Tỳ-kheo như vua Kế-tân-ninh... này đời trước đã làm được phước lành gì mà đều sinh vào dòng họ giàu sang, có sức mạnh hơn người, được gặp Phật Thế Tôn và đều chứng đắc đạo quả như thế?

Đức Phật bảo A-nan:

–Ông hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, tại nước Ba-la-nại, có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Ngài dẫn đầu các Tỳ-kheo đến nước Bảo điện, vua nước này hiệu là Bàn-đầu-mạt-đế nghe tin Phật đến, sinh tâm vui mừng, dẫn đầu các quan gồm một vạn tám ngàn người ra khỏi thành đón rước Đức Phật. Họ bước đến đánh lễ dưới chân Phật và quỳ thẳng chấp tay thỉnh:

–Cúi xin Đức Phật và Tỳ-kheo Tăng từ bi thương xót thọ nhận bốn thứ cúng dường

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

của chúng con trong ba tháng.

Đức Phật liền chấp nhận. Đức Phật và chúng Tăng thọ cúng dường xong, Ngài liền nói pháp cho vua và các quan nghe bằng nhiều cách. Vua rất vui mừng, bèn cùng các quan đồng phát nguyện: “Xin hồi hướng công đức căn lành cúng dường này nguyện cho chúng con đời sau, khi sinh ra ở nơi nào cũng cùng với đại vương đồng sinh trong một ngày.” Phát nguyện xong mọi người đều ra về.

Nhờ công đức ấy, nên trong vô lượng kiếp, vua và các quan không bị đọa vào đường ác, được sinh lên cõi trời, cõi người đều sinh ra trong một ngày và thọ hưởng sự vui sướng cõi trời, cho đến ngày nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M